

„Stajere“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstro-Ogrsko: za celo leto 3 krome, za pol in četrt leta razmerno; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računam naročnino z ozirom na visokost poštnine. Naročnino je plačati naprej. Posamezne številke se prodajajo po 6 vin.

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v Ptuju, gledališko poslopje št. 3.

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopise se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torej zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inserterov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 47.

V Ptuju v nedeljo dne 24. novembra 1907.

VIII. letnik.

Mi gremo naprej...

Naš urednik je pravzaprav najrevnejši človek na svetu. Brez šale, — kajti pečati se mora s slavnoznanom, vsaki dan se spreminjajočo „slovensko politiko...“ To ni tako lahko, kajti politiziranje je težko delo, ako ni gotovih političnih strank, ako menjajo voditelji prvaštva svoje „prepričanje“ kakor umazano srajco. Evo dokaze, da je tako!

Poglejmo najprej Koroško! Pred volilnim bojem za državni zbor je agitiral Brejc-Podgorčev „Mir“ proti ideležbi na „katoliškem zboru“. Podpirali so ga v tej agitaciji kranjski liberalci. Potem so se voditelji „Mirove“ stranke kranjskim kaplanom in čludranemu dr. Šusteriču pokorili in kranjski liberalci delajo zdaj proti „Miru“ ter izdajajo celo svoj lastni list pod hivanjskim imenom „Korošec“.

In na Štajerskem? Ista slika! Novopečeno „narodno stranko“ so ustanovili pod pretvezo, da hočejo z njo klerikalnega zmaja ubiti. Z istimi besedami kakor mi so stopili celjski prvaški dohtarji v volilni boj in z našimi glasovi sta bila izvoljena Ježovnik ter Roblek. V državnem zboru pa sta stopila Roblek ter Ježovnik v „Jugoslovansko zvezo“, v kateri sedi cela vrsta klerikalnih farjev. Večina njihovih predlogov se je tikala uradnikov in Ježovnik je na glavnem zboru „narodne stranke“ sam priznal, da je glavno vprašanje za prave „uradniško vprašanje“.

Istotako smešno slika kaže n. p. celjski listič „Domovina“. V začetku je bil klerikalen in je napadal vse, kar ni trobile v črni rog štajerske kaplanokratije. Potem zopet je priporočala „Domovina“, naj se duhovnikom v obraz pljune. In ko je zopet par tednov klerikalstvo trobila, postala je nakrat odločno „narodna“ in „liberalna“. Kaj naj rečemo o listu, ki je vsaki teden drugega prepričanja? Takšni list ne zasluži drugega imena, kakor človek, ki prodaja svoje prepričanje za pečeni krompir...

In klerikalci? Te ljudi izpoznava ljudstvo

z vsakim dnevom bolje. Najprej so bili zastopniki vseh slojev ljudstva; potem so postali nakrat „kmetški vezarji“. Ali to klerikalno „kmetško prepričanje“ jim ni brnilo, da so se pokorili vladni komandi in da se zavzamejo za nagodbeni načrt, ki je kmetijstvu v največjo škodo. Za kmeta pravijo da so, — za kmeta bodoje klerikalci toliko časa, da vbogi kmet ne izkrvavi na križu trpljenja...

Ali se naj take stranke resnim smatra? Ali ni škandal, ako se dela politiko edino v to svrhu, da bi postal recimo dr. Sušteršič minister? Ali ni škandal, ako se dela politiko edino za to, da bi se Plojev vpliv varoval, ki je sicer v zadnjem času zaradi zadeve z onim otrokom izgubil? Ali ni škandal, ako se pita ljudstvo s kamenjem, ko zahteva kruha? ... Res žalostno je, da imamo še toliko nezavednega ljudstva, ki veruje praznim besedam in se da zaslepiti od lažnivih širokoustnežev...

* * *

Ali mi gremo naprej! Z vsakim dnevom se poveča število naših somišljenikov na Štajerskem in Koroškem. Z vsakim dnevom je število naših naročnikov večje. Z vsakim dnevom pridobimo kakšni občinski zastop. Z vsakim dnevom vložijo pametni stariši zopet novo prošnjo za nemški poduk. Z vsakim dnevom se zgradi nove nemške šole. Mi gremo naprej, kajti — brez praznih besed, brez nemestnih obljub nam je mogoče, ljudstvu resnično pomagati.

Resnično pomagati! Mi ne prinašamo dvojezičnih pečatov in zboljšanja duhovniških plač. Ali mi povečujemo vpliv našega ljudstva, kajti za nami stoji večina odločnih nemških poslancev, ki imajo moč, da prisilijo vladu, da se zavzame za naše potrebe. Kaj so prinesli Korošec, Pišek, Roblek, Benkovič, Ježovnik o tutti quanti domu? Strankarski prepir, pod katerim trpi sleherno gospodarsko delo. Za „jugoslovanskega ministra“ se jim gre, za „trgovsko akademijo“ v Ljubljani se zavzemajo, za prvaške

uradnike se borijo, — gospodarsko delo pa pustijo nam!

Ponavljamo to še enkrat, vkljub temn, da ljudstvo vse to že davno ve in razume!

Zdaj pa prihaja zima, kmet se odpočije malo od najhujšega dela in ima vsaj toliko časa, da se izobražuje za trenutek. V tem času bomo shode, gospodarska predavanja, izdajali podučne knjige, odpirali ljudstvu oči! Zaupniki v krajih, kjer bi imeli radi napredne shode, naj se obrnejo k nam. Priskrbeli bomo vse!

Tako bodoje ljudstvu polagoma lupine raz oči pale, — tiste lupine, ki so mu jih prvaki pritiskali, da ne bi videlo, kako je vbogo, izstradano, zanemarjeno, lačno in zatirano... Tako bomo tudi v bodočnosti naprej korakali!

Politični pregled.

Zveza kmetijskih poslancev v državni zbornici, kateri pripadajo vsi od kmetov izvoljeni poslanci brez razlike narodnosti, obdržala je v navzočnosti 84 oseb sejo glede avstro-ogrške nagodbe. Novi klerikalni „poljedelski“ minister Ebenhoch se je izjavil za nagodbeni načrt. Ravno tako prvaški poslanec Povše. Napredni poslanec knez Auersperg pa je Povšeta ojstro napadel in nasprotoval nagodbi. Istotako sta se izjavila proti nagodbi poslanca Malik (ptujsko-lipniški okraj) in Kaiser. Končno se je sprejela rezolucija, ki obstoji iz 2 delov. V prvem delu se je izreklo, da nagodba sicer ne zadostuje popolnomo, da pa je vendar boljša od sedanjega stanja in je glasovalo za to 61 poslanec. V drugem delu rezolucije se je izrazilo upanje, da se bode kmetijstvu temeljito pomagalo in so glasovali zato vsi navzoči poslanci. Edinega nastopanja zveze kmetijskih poslancev ni pričakovati, ker so klerikalci svoje prepričanje za par ministerskih sedežev prodali.

Kaj so dobili Madžaroni od pogodbe? Za par ministerskih sedežev so prodali klerikalci

Kadar gorè potujejo...

Povest od sovraštva in ljubezni.

Spisal Karl Bienenstein.

(2. nadaljevanje.)

Kar je Agata Roziki povedala, je bilo resnično. Požurniku ni šlo dobro, odkar je svojega prijatelja izdal. Vasčani niso smatrali lov na žival za greh, temveč za staro pravico in pustili mu čutili, da zaničujejo njegovo dejanje. Ali polagoma se je vse pozabilo. Požurnik je postal najbogatejši kmet doline, od katerega se je vedno kaj potrebovalo; zato se ni hotel nikdo z njim prepirati; Zagorjan pa je marsikaterega prijatelja od sebe spravil, kjer je vsakega grdo opsoval, kdor je le eno besedico s Požurnikom izpregovoril.

»S takim lopovom se nič ne govori«, je divjal; »kdor mu še roko da, je ravno tako slab kakor on in pljuni naj se mu v obraz.«

Požurnik je obžaloval to, kar je storil, z vsakim letom bolj. Rad bi podelil roko h spravi, ali Zagorjan je ostal vedno enak, tudi takrat, ko ju je hotel župnik sprizajzniti. Ja, ko mu je župnik po vseh dobrih brezuspešnih besedah z večno penklesko kaznjivo grozil, zavpil je proti duhovniku: »Ako pride Požurnik v nebesa, potem ne maram jaz tja; in ako sprejme naš Bog take lopove, potem držim raje s hudičem.«

Napram takemu sovraštvu je bil župnik onemogel;

mislil je, da bode pač čas, ki napravi vsacega človeka milejšega, vsa nasprotja odstrani.

Resnično je minulo tudi nekaj let, brez da bi se med sovrašnima kmetoma kaj pripetilo. Zagorjan je ponehal celo s psovanjem in župnik je pričel zopet upati. Še enkrat je hotel poizkusiti, ali tokrat ne naravnost. Hotel je spoprijazniti najprej otroke sovražnih kmetov, da bi potem združil i očeta. Zato je naprosil župnik učitelja, naj priuči Toniju igranje z vijolino, Roziki pa petje. Velika čast je bila na koru peti in upalo se je, da bode postal Zagorjan milejši.

Ali tudi to pot se je župnik zaračunal. Sovraštvo Zagorjana ni spalo; bilo je le na straži, da bi v pripravnem trenutku na nasprotnika skočilo. Ko je Zagorjan čul, da je tudi Požurnikov Toni na koru opraviti imel, šel je v šolo in povedal, da njegova hčerka Rozika ne sme več na koru peti.

Učitelj ga je mirno poslušal; potem mu je položil roko na ramo in je rekel: »Zagorjan, poglej, zakaj pa naj jaz zaradi tega trpim, kar imaš ti s Požurnikom? Tvoja Rozika ima tako dobri glas in posluh in jazploh ne vem, kje naj v našem malem kraju pevec dobim. Ako ti Roziki več peti ne pustiš, skoduješ le meni, ne pa Požurniku. Ta se bode še smejal, ako je njegov fant na koru, tvoja Rozika pa ne. Ali sem ti kdaj kaj storil, Zagorjan, da mi hočeš najboljšo pevko vzeti? Pojdi, bodi pameten in premisli stvar še enkrat.«

In Zagorjan je stvar res premislil. Učitelj ga je na

pravem mestu prijel in z veseljem je to župniku naznanil.

In pretekla so leta. Iz šolskih otrok so postali odrasli ljudje in z veseljem je opazoval župnik, kako je rastle med Roziko in Tonetom ljubezen in vezala njuna srca. Morda bode le konec tega sovraštva, ki mu je napravilo toliko skrbi. Da bi le mlada dva dobro skupaj držala!

Isto si je mislil Toni, ko ni prišel oče dotično nedeljo domu. Ali je oče morda že kaj opazil in hotel na ta način prepričati, da bi Toni občeval s hčerko sovražnika? No, to bi se mu ne posrečilo. S hudičem in s smrtjo bi se zanjo boril in ako bi bilo treba, odpotoval bi z njo v tujino.

Takih sklepov pa ni bilo treba. Toni bi to izpoznal, ko bi vedel, kakšne misli je izrazil njegov oče o njegovi zvezi s Zagorjanovo hčerko.

Hladnik je namreč Požurnika vprašal: »Ali si se s Zagorjanom že spoprijaznil?«

»Jaz?« vprašal je Požurnik začuden, »jaz ne vem nič. Kako prides od tega vprašanja?«

»No, no, mislim sem si to, ker sem vidil že parkrat tvojega Toneta s Zagorjanovo Roziko.«

»Mojeva fanta? Ti se pač motiš?« — »Se pač ne motim. Poznam ju kakor tebe in ako hočeš, pa ti pripeljem še pričjo, namreč mojeja fanta. Ta celo pravi,

vseh narodnosti svoje prepričanje. Isti črnuhi, ki so vedno vpili, da moramo „próč od Ogrske“, postali so zdaj ponižni blapci mešetarske naše vlade. Zdaj vpijejo, da je sedanji načrt nagodbe izvrsten in da smo Avstrijci napravili velikanski dobiček. Preglejmo celo zadevo! Kaj smo dobili? Avstrijski del kvote se je znižal za 2%, to je za letnih 4.800.000 kron; poleg tega se je od strani transportni davek na Donavi, kar nam prinaša dobička za 350.000 kron. Skupno nam prinese torej nagodba nekaj čez 5 milijonov kron. To je pač velika svašta svota, kaj ne? Je veliko denarja, ali v razmerju z dobičkom Ogrske je to le malenkost. Ogrji pridobijo namreč z novo pogodbo sledeče svote:

1. Vsed nerazdeljenja colninskih dohodkov letno	K 30.000.000
2. Pri domincalnem posojilu	2.280.000
3. Pri konzumskih davkih	500.000
4. Vsed oproščenja ogrske drž.	
rente od avstr. rentnega davka	750.000
5. Pri blokni renti	2.000.000
skupno kroa 35.530.000	

Torej premislimo: Avstrijskim narodom prinaša nagodbeni načrt nekaj čez 5 milijonov kron dobička, prevzetnim Madžaronom pa čez 35 $\frac{1}{2}$ milijonov kron dobička. Nagodba naj bi veljala po načrtu do leta 1917; v tem desetletju bi dobili Madžaroni na avstrijske stroške okroglo 3.038 milijonov kron. Poleg tega dobijo še sledeče: 1. Konzumni davek na ogrsko moko v Dalmaciji se odstrani. 2. Promet ogrske živine v Avstrijo postane svoboden. 3. Surtaksa na sladkor ostane vsaj deloma. 4. Skladišča ogrske moke na Avstrijskem ostanejo neobdadena. 5. Avstrijska zakonodaja gledé žganja je vezana na ogrske želje. 6. Uresničenje ogrskih želj gledé železnic itd. Mi pa dobimo? 0000! Nič ne dobimo! In taki nagodbi, ki je naravnost izdajstvo naših narodov, so se pokorili klerikalci vseh narodov. To pa samo zato, da je zamoglo par črnih kričačev ministrskih frak obleči. Madžaronom vse, nam pa nič! To je geslo novi pogodbi in zato se bomo proti nje z vsemi močmi borili!

Visoke šole so postale zdaj predmet politiziranja v naši vbogi državi. Za nas kot kmetoska stranka ima ta cela stvar malo zanimanja, kajti naši sinovi pridejo pač malokedaj na visoko šolo. Ali omeniti moramo vendar ta boj! Peščica avstrijskih Italijanov zahteva svoje v enčilišče in sicer ravno v Trstu. Vpijejo sicer, da se jim gré edino za izobrazbo, ali semtertja se pozabijo in povejo tudi svoje skrivne iredentistične misli. „Abbasso Austria“ („próč z Avstrijo“) so italijanski študentje šele zadnjí v Gradcu vpili, ko so z bokserji in železnimi palicami napadli nemško univerzo in javili slavnoznano „kulturo“. Ti mladi izizvači hočejo gospodariti v vsaj Avstriji in s prevzetnim klicom, da so „popolo romano“ (rimski narod) hočejo nasprotovati tistemu nemškemu narodu, ki je to državo ustanovil, vzdrževal in branil. Tudi na univerzah v Pragi in na Dunaju je prišlo do hudih pretepov. Krivi so temu deloma klerikalni študentje, ki izzivajo napredno misleče dijake, deloma pa slovenski fantje, ki se družijo vedno z Italijani. Kdor pozna razmere v slovenskem dijaštvu, ta mora priznati, da bi bilo bolje, ako bi se fantje malo več učili in malo manj pijačevali. Kar se pa

da se imata ravno tako rada, kakor se stara dva sovražila.

Požurnik je položil težko svojo roko na ono soseda in rekel resno: »Ja to ti rečem: ne povej nikomur ničesar, da to Zagorjan ne izv. Jaz ne verujem, da bi nehalo sovraštvo med nama, ali ako bi to mladina napravila, zahvali bi Boga; svojemu fantu ne bodem tega branil.«

Hladnik je obljubil, da bode molčal, ali kimal je z glavo. Medtem ko se je Hladnik še četrtinko vina kupil, sel je Požurnik domu.

Toni je očeta s precej neprijaznim obrazom sprejel, kar je tega na tihoma zabavalo. — Prišel sem malo pozneje, je rekel Požurnik; »Hladnik me je hotel na vsak način v gostilni imeti. — »Ta bi tudi lahko domu sel, je mrmral Toni. — »In jaz z njim, kaj ne?« je vprašal oče. — Toni je postal rdeč in odgovoril: »Tega nisem rekel. — »Ampak hotel si to povedati; no, saj imaš še časa, da greš v gostilo.«

Tega se ni pustil Toni dvakrat reči. Imel je sicer malo upanja, da bi Roziko še dobil, ali poizkušiti je to vendar še hotel. Morda je vendar še hlašač pri učiteljevi družini ostala; tedaj bi mu bilo mogoče, da jo se dobi.

(Naprej Prihodnjic.)

tiče slov. vseučilišča, je to vprašanje slov. prvaštva in ne slov. naroda. Zdaj so dobili par gimnazij in niti slov. učnih knjig nimajo. . . In s takimi „problemi“ se prepreči gospodarsko delo.

Za veterance. Vlada je predložila postavni načrt, po katerem bi imela vojna društva (veteranci) pravico, nositi orožje. To pravico bodo imeli le, kadar napravijo skupne obhode in bodejo morali take obhode preje naznaniti. Postava se tiče tudi vojaških sanitetnih zavodov, katere bi odslej tudi veterani lahko rabili.

Pomiloščenje dezertarjev? Baje bode izšel še tekom tega meseca neki cesarjev odlok, po katerem bodo vsi tisti, ki so zaradi dezertiranja itd. v zaporu, pomiloščeni.

Oklic.

Župan ptujski, g. Josef Ornig je sprožil imenitno misel, da se uresniči v Ptuj za kmetoske hčerke primerno urejeno, needrisno in potrebno gospodinsko šolo.

Namen tej šoli bi bil v prvi vrsti ta, da se priučijo kmetoske hčerke pod spretnim vodstvom in v najkrajšem času za kmetosko gospodarstvo potrebne kuhanja. Ne morda kuhanja kakšnih gosposkih finih jedil, pač pa kuhanja domačih, krepkih jedil, kakor se jih ravno na deželi je. Pomisliti je, da žalibog marsikatera kmetoska deklina nima prilike, pričuti se tega kuhanja, kar je dostikrat vzrok prav neprijetnih posledic. V tej šoli pa bi se v kratkem času toliko priučila, da bi zamogla postati spretna domača kuharica in gospodinja. Ravno tako pričile se bodejo dekleta i družega domačega dela.

Šola bi se vršila v obliki tečajev (kurzev). Najprve se bode sprejelo le 12 deklet. Le-te se bodejo morale preskrbeti od doma s potrebnimi poljskimi pridelki in bodejo morale plačati mesečno gotovo svoto. Skupno bodejo pod spretnim vodstvom kuhale, skupno jedle in skupaj stanovale. Dekletam se ne bode dalo priloznosti, da bi pohajkovalé po mestu, kajti vse bode skupno pod strogim nadzorstvom. Kadar bode ta ali ona deklina dovolj znala, izstopila bode in napravila prostor drugi, že v naprej vpisani. Prostor in kuhinjsko orodje za šolo je že preskrbljeno.

Opozarjamo tiste posestnike, ki bi se sprizajznili s to idejo in bi hoteli toliko žrtvovati za svoje hčere, naj se oglasio v uredništvu „Štajerca“, kjer se jim bode dalo nadaljna pojasnila. Omenjeno naj še bode, da se bodejo le nad 16 let stare kmetoske hčere sprejele.

Kdor ljubi svojega otroka in bi ga rad čimbolj izobrazil, da bode v bodočnosti koristen član človeške družbe, kdor hoče videti svojo hčerko kot dobro gospodinj in družinsko mati, — ta bode pozdravil to zanimivo misel župana Orniga. Pričakujemo tedaj hitrih naznanil!

Dopisi.

Dobje pri Planini: Oglejmo si še malo pridige modrega g. župnika v Dobji. V nedeljo dne 3/11 t. l. je župnik Vurkelc pridigoval, koliko preganjanja trpi tukaj v Dobji, in je še pristavil, naj bo, saj so apostolji bili tudi preganjeni ker so oznanjevali sv. vero, pa so zdaj svetniki v nebesah. Pojdi, hinavski Vurkelc, plaušat Bošnjake pa ne nas; seveda so imeli apostolji veliko trpljenja, pa so oznanjevali le resnice sv. vere, pa niso uganjali politike, pa niso izrabljali prižnice in spovednice v politične namene, niso ustanavljali posojilnic, niso ciganili ljudstva za denar in za bernjo, kakor to Vi Vurkelc delate. Vi ste preganjeni le zato, ker politiko uganjate na prižnici, v spovednici in zunaj cerkve. Vi niste zato tukaj, da bi uganjali politike, ustanovljali posojilnice, ljudstvo hujskali in ciganili. Kristus Vam je rekel: Ne iščite si zakladov, katere moli in rja lahko končajo! Ako ste res namestnik Kristusa, ravnajte se po njegovih naukih in po izgledih apostolnov, pa ne po svoji trmoglavosti. Dragi Vurkelc, ljudstvo danes samostojno misli in razločuje vero od politike, zato Vas pa preganja, ker kaj družega ne zaslužite. Kar ste ustanovili brezpotrebna poso-

vilnico v Dobji, imate vsako nedeljo sveto opravilo ob 9 $\frac{1}{2}$ ure. Kdo je kriv, da toliko ljudstva božjo službo zamudi? Vurkelcova politika! Izrazili ste se še baje, da ob nedeljah, kadar se bojo vršile seje pri posojilnici, bo božje opravilo ob 6. uri, ali pa bo izostalo. Ali ni to politika? Ali mislite da ljudstvo to ne razumi? Kje ste, prezvišani gospod knezoškof, da pustite Vurkelca tako ogoviliti v Dobji? Zdaj se bližajo zopet občinske volitve v Dobji; ubogi bolniki, kateri bojo takrat na smrtni postelji bolani, ker k njimi Vurkelc zopet ne bo hotel iti previditi v svetimi zakramenti, kakor je že parkrat storil. Res čuda da ne pride ljudstvo popolnoma ob vero. Kje torej peša vera? Odgovorite nam, Vurkelc! Napredni Dobčani.

Kolobje. Dragi „Štajerc“. Že dolgo nisi nič slišal od nas, ker je preveč v hribu, pa težko pride v dolino. Povedati Ti moram, kako hodita okoli nas župnik in kuharica. Zadnji teden sta nekam šla, pa Bog vedi kam, najbrž mladega kaplančka gledati v spodnje Zakotje. Pa prišla sta drugi dan prav trezna domu v farovž, kakor je že navada. V nedeljo t. j. 10. novembra je bila v podružnici sv. Jakoba pridiga, pa kakšna! Toliko ni župniku da bi se malo iz bukvice naučil, pa rajši kar iz glave psova ljudi ter hitro vse odpravi, kajti kuharica ga je že čakala, da gresta v gostilno in se jima malo živci okrepčajo. In tako župnik in kuharica spet pozno v noči prav lušna prideta v farovž. V pondeljek pa ravno tako! Naznaniti še moram, da sta v nedeljo jutro prinesli dve ženski otroka h krstu, ker pa župniku ni bilo dovolji ga krstiti, sta šli ženi domu. Prideta drugi dan, župnik je dobro vedel da prideta, vkljub temu je pil dobro kapljico s svojo lepo frajlico in prav po noči prideta vinjena domu. Čakajo ga vsakovrstna opravila, — ali kaj bo, ker je pil. . . Tako nastopa naš župnik!

Iz Teharjev. Marsikomu je znano, da se stavi pri nas nova farna cerkev in sicer konkurenčnim potom, katera bode po večjem kmalu izgotovljena. Marsikomu je pa tudi znano, da je povzročil oziroma pomnožil naš g. kaplan hud politični prepir v fari. To je vzrok, da farani ne pomagajo s tistim veseljem, ne z denarjem ne zdelom k stavbi cerkve, kakor bi bilo v takih slučajih potrebno. Drugič pa zato, ker kadar se na debelo zasluží, pozove svoje kimovce, da ti pograbijo kar se da. Kar pa se naj zastonj stori tam smejo tudi naprednjaki biti. Kdo more ovreči, da ni takšno ravnanje politično? Zadnji čas je začel v cerkvi pri pridigi kaj pridno terjati denar od tistih, ko jim je bilo obljubljeno svoj čas v „Domovini“, da se jih bodo „izgibal kot gobavih“. Da pa bi nobenega ne zgrešil, poslužil se je g. kaplan zadnji dve nedelji prižnice tudi zjutraj. Tako toraj preti in žuga z eksekutarjem in advokatom, ako kdo koj ne plača ali se pridi opravičiti. Le zgolj iz „usmiljenja“ še svojega žuganja ne izpolni. Tukaj Vam je, g. kaplan odgovorjeno, da ne boste mišlili, da se Vam krivica godi. In Vaše usmiljenje odklonimo; storite kar znate in morate, samo v cerkvi nam pustite mir! Kaj je treba vsem ljudem vedno te kvante poslušati! Čemu pa imate prostorno posebno sobo v mežnariji? Ali se tam ne da doseči družega, kot da se kuje prepir ob času volitve? Kakšni red pa vlada pri Vaših protokolah, g. kaplan, da tisti ki hodijo planirati okoli cerkve, lahko svoj nos v protokole vtičejo in potem okoli potrkujejo, kdo še ni vse plačal ali kdo je brezverec in očitni grešnik. Kdo noče biti palm v kaplanovi roki, temu pravi da hoče s svojo trmo glavo skozi zid; kdo je pa ob času občinskih volitev tiščal glavo v zid, ko se ga je prosilo, da naj skrbi za mir ter ne dela strankarskih prepirov? Na to bi nam vedel g. kaplan Čemažar odgovoriti, čegar trda glava je tudi morala od zida napredne zmage odleteti.

Napredni pravicoljubi.

Iz Verhloga pri Slov. Bistrici. — Občinske volitve. — Kakor smo svoj čas poročali, vršile so se dne 18. svečana t. l. tukaj volitve za obč. odbor, ter so izpadle kakor zmiraj v naprednem smislu, ako ravno je prišlo nekaj od znanega župnika Janez Sušnika zaslepljenih občanov za farizejsko stvar v boj. — Bralci se še spominjate da je prinesel „Slov. Gospodar“ župnika Sušnika z lažmi okinčani članek, da je propala „Štajerčeva stranka“ ter izvoljenih 18 katoliško